

PETER STERK

DON'T

GO

THERE

Hilarische verhalen
over alles wat er fout kan
gaan op reis

SNOR
~

INHOUD

Voor Daan
(Sorry)

4	VOORWOORD	57	SAFARI
7	EEN VLUCHT BOEKEN	61	ONTBIJTBUFFET
11	VOORPRET OF DOODSANGST	63	WC'S
13	INPAKKEN EN WEGWEZEN	67	WALVISSEN
17	SCHIPHOL	71	CEREMONIES
21	OORDOPPEN	73	ZIEKTES
23	DOUANE	76	TOERTJES
26	VLIEGEN	81	DELICATESSEN
30	AUTOVERHUURDERS	83	STRAND
33	SPANNINGEN	87	RELIGIES
37	TAXI'S	91	DANSEN
41	BUSSEN	93	WANDELEN
43	TREINEN	97	DUIKEN
47	HOTELS	100	KINDEREN
51	BEDDEN	103	STRAATVERKOPERS
53	MASSAGES	107	FILM EN FOTO
		109	DE REIS TERUG

VOORWOORD

Vraag me niet waarom, maar ik heb ik mijn leven veel gereisd. Ik ging naar Azië, Australië, Europa, Afrika, Amerika, Usland, Peru en Costa Rica. Ik was te zien in de Gevaarlijkste Wegen van de Wereld, maakte in Zambia en Sierra Leone een 7-delige serie over ontwikkelingssamenwerking en ik ben bezig met een eigen reisprogramma.

De meeste mensen zijn jaloers op zoveel reizen.

Maar laten we eerlijk zijn, reizen is afzien. Het kost te veel en je houdt er naast diarree, alleen een vervelende diaserie aan over. Je vriendin verandert in een doorgedraaide stresskip. Iedereen probeert je op te lichten. Je verliest slapend geld. Je rijdt mee met mensen die niet kunnen rijden. Je bezoekt plekken waar mensen vermoord zijn en je wordt waarschijnlijk doodziek.

Over reizen zijn genoeg boeken geschreven. Allemaal laten ze een iets te rooskleurig beeld over reizen zien. *Don't go there* gaat niet over de mooie uitzichten en de beste hotels, maar over snurkende reisgenoten, *tourist traps*, straatverkopers, ruzies tijdens een bergwandeling en andere ergernissen die op reis wel, maar in reisgidsen of programma's nooit aan de orde zijn.

Alle reisgidsen vertellen hetzelfde. Alles is mooi en iedereen is knap. Het is tijd voor het echte verhaal. Laat dit boek een waarschuwing zijn voor iedereen die op reis gaat. En een opluchting voor iedereen die thuisblijft.

Peter Sterk

Laten we eerlijk zijn,
reizen is afzien...

EEN VLUCHT BOEKEN

Terwijl ik schreeuw, sla ik met mijn vuist een barst in het scherm van mijn laptop. En dat terwijl ik 5 minuten geleden nog zo blij was.

Eerder.

Dit is de mooiste dag van mijn leven. Ik heb net de allergeodkoopste vlucht ter wereld gevonden: 39 euro om met een jumbojet naar Stockholm te vliegen. Waar doen ze het van?

Er popt een bericht op dat er op deze vlucht nog maar 1 stoel vrij is. Wat attent. Snel boeken dus. Op mijn reisdag blijkt de vlucht helaas iets duurder. Maar 139 euro is nog steeds niet veel. O, dat is een enkeltje. Ja, je moet toch terug. Nou ja, 280 euro om lekker een weekend in het prachtige Stockholm rond te wandelen, waar vind je dat nog?

Of ik niet een annuleringsverzekering wil. Volgens mij heb ik al zoiets, dus dat sla ik even over. In welke klasse ik wil zitten? Vroeger was 't economy of business. Nu kan alles.

Priority class. Dat is voor mensen die zichzelf businessclass mensen vinden, maar er het geld niet voor hebben. Of space class. Waarschijnlijk kun je je benen dan volledig strekken. Space class plus: dan mag je vast voetballen in het gangpad. En space one: Wat mag daar? Speelt er een live band?

Ik neem priority, zodat ik twee minuten eerder in het vliegtuig zit.

Waar ik wil zitten? In ieder geval in het vliegtuig, denk ik voor de grap. Maar dit zijn geen grappen. Wat als ik niets doe, zit ik dan niet goed? Zetten ze me naast een slecht sluitende deur? Naast een terrorist? Moet je helpen in de bediening of kom je naast een zwetende baby terecht? Ik zou het handig vinden als ik de andere passagiers al kan zien, voordat ik kies.

Ik wil een stoel aan het gangpad. Voor als ik naar de wc moet, omdat ik dat flesje water leeg heb gedronken voordat ik door de security ging. O nee, dat kost me mijn knieschijf als er een karretje tegenaan rijdt: zo'n karretje waar je voor 10 euro een net iets te droog saucijzenbroodje kunt bestellen.

Per ongeluk spel ik mijn naam verkeerd. Mijn roepnaam in plaats van de naam in mijn paspoort. Dat is vast zo te veranderen. En dan gaat het helemaal mis.

- Nee, dat kan niet. Je moet de maatschappij bellen
- Die zijn er nu niet
- Ja, je kunt maar drie letters veranderen
- Nee, dat kan niet
- Een nieuw ticket boeken en je verlies nemen.

Binnen twee minuten komt de stoom uit mijn oren. Vuist. Pijn. Kapot schermbeeld.

Ik kijk in mijn portemonnee: twee briefjes van 20. Daarvoor kan ik ook de trein naar Groningen nemen. Daar versta ik ook niemand en kan ik bij de Ikea ook Zweedse gehaktballetjes bestellen. Ik klap mijn kapotte laptop dicht en pak mijn jas.

**‘ IK ZOU
HET HANDIG
VINDEN ALS
IK DE ANDERE
PASSAGIERS
AL ZOU KUNNEN
ZIEN ,**

*(Voordat ik
een zitplaats kies)*

**‘ IK BEN ZO
DOM OM DIT AAN
MIJN VRIENDIN TE
VERTELLEN ’**

*Lees nooit de reviews
nadat je geboekt hebt!*

VOORPRET OF DOODSANGST?

Het duurt nog een paar weken voor we vertrekken, maar ik kan niet wachten. We hebben een prachtig art-decohotelletje geboekt in Miami Beach. Pal aan de boulevard die je in zo veel films ziet. Ik besluit nog even wat reviews te lezen. Dat had ik beter niet kunnen doen.

Niets is leuker dan voorpret. Nou ja, pret misschien. Iedereen houdt ervan. Lekker fantaseren over hoe leuk de reis wel niet gaat worden.

Voorpret kan ook zomaar omslaan in doodsangst. Door de reviews te lezen. Vooral nadat je geboekt hebt.

Reviews lezen doe je zo. Kijk eerst hoeveel er al geschreven zijn. Zijn dat er twee, dan is de kans groot dat de nicht van de eigenaar en de bakker van om de hoek ze hebben geschreven. Zijn het er meer dan tien, dan kan er enige vorm van zekerheid aan worden ontleend. Het is ook goed om te kijken waar mensen over klagen en of dat dingen zijn waar jij je ook druk over maakt. Opmerkingen als: Prachtig hotel, alleen keek het meisje achter de receptie een beetje traag uit haar ogen, het duurde meer dan drie seconden voordat het warme water stroomde, of: ik had de allergekoopste kamer met een voucher en had geen uitzicht op zee, neem ik niet serieus.

In de review van ons Miami Beach-hotel lees ik het slechtste wat je kunt lezen. Nee, geen opmerkingen over het ontbijt of een lift die te traag was. Maar bed bugs: bedwantsen. Volgens mijn vriendin zijn ze supergoor. Volgens Google zijn het kleine parasieten die leven van het bloed van mens en dier. Supergoor. Na een beet van een bedwants krijg je een rood bultje dat verschrikkelijk jeukt.

Ik ben zo dom om dit aan mijn vriendin te vertellen. Ik wil in het hotel blijven en zeg dat de bedwantsen vast al weg zijn als wij komen. Zo'n hoteleigenaar leest dit ook en heeft ze vast weggestuurd. En als je twee lakens op het bed legt, kunnen ze daar niet doorheen, toch? Als ik alleen was geweest, was ik in de bedwantsen gaan liggen en had ik vol rode bulten de rest van Miami ontdekt. Maar mijn vriendin is meer het type dat denkt: o, dan worden we lens gestoken door die kutbeesten. Die bulten gaan zweren. Er zit waarschijnlijk sperma in de lakens, ik raak zwanger van een bedwants en moet eerder naar huis om daar de larf te baren. No way dat wij naar dat hotel gaan.

Binnen een uur is de reservering opgezegd en hebben we een nieuw hotelletje geboekt. Mijn vriendin en ik beloven elkaar plechtig dat we van dit hotel geen reviews meer lezen. Waarschijnlijk liggen we vier dagen tussen het ongedierte, maar ook hier geldt: wat niet weet wat niet deert. Kortom, heb je eenmaal geboekt, lees dan geen reviews meer.

INPAKKEN EN WEGWEZEN

Mijn vriendin is geschokt als ik vertel dat ik mijn koffer nog niet heb ingepakt. Zij doet dat het liefst een maand van tevoren. Ik het liefst een uur.

Dat is al stressvol genoeg: welke shirtjes neem ik mee? Hoeveel sokken prop ik in mijn tas? Heb ik die waterschoentjes echt wel nodig en wat vergeet ik allemaal?

Ik neem steevast te veel sokken mee, omdat ik het grootste gedeelte van mijn vakantie op slippers loop. Ik hou altijd schone onderbroeken over, omdat ik meestal een zwembroek draag. Alle mannen weten dat je die nooit hoeft te wassen. En ik neem veel te veel toiletspullen mee. In andere landen hebben ze geen toiletspullen. Zeep kennen ze niet in Barcelona. Scheerschuim? Daar hebben ze nog nooit van gehoord in Milaan. Shampoo is natuurlijk nergens te bekennen in Reykjavik. En daarom vul ik het grootste gedeelte van mijn koffer met toiletartikelen.

Op de reisbestemming kom ik erachter dat mijn vriendin dezelfde toiletspullen mee heeft. En dat terwijl het hotel allemaal schattige kleine zeepjes en shampooeflesjes heeft laten maken. Die neem ik dan weer mee naar Nederland. Door al dat heen- en-weer-vliegen van flessen shampoo en scheerschuim hebben

mijn toiletartikelen een grotere carbon footprint dan menig stukje vlees.

Ik strijk mijn bloesjes en leg ze zorgvuldig in mijn koffer.

Mijn vriendin geeft me een lege, plastic Albert Heijn tas. Waarom, vraag ik haar. Daar kan mijn vuile was in, zodat mijn tas straks niet naar zweet ruikt.

Als we na een dag reizen bezweet aankomen in ons hotel, is mijn koffer het enige dat me nog aan thuis herinnert. Ik doe hem open en de geur van shampoo komt me tegemoet.

Het flesje is onderweg opengegaan. Mijn elektrische tandenborstel heeft zichzelf ingeschakeld toen ik mijn koffer dicht deed: leeg. Gewoon even opladen. Ja, als ik die wereldstekker niet was vergeten. Mijn leesbril is gebroken en mijn shirts zijn allemaal verkreukeld.

Een kwartiertje later loop ik met de smaak van shampoo in mijn mond in een gekreukt shirt Bangkok in. Het feest kan beginnen.

‘SCHEER-
SCHUIM?’

DAAR HEBBEN
ZE NOG NOOIT
VAN GEHOORD
IN MILAAN,